

VIERDE KLASSE Blessure dwong DVO'er zich om te scholen tot keeper

Kenny Goossens geeft wilskracht een gezicht

Een kapotte knie noopte Kenny Goossens als zeventienjarig ventje te stoppen met voetballen. De Sittardenaar liet het er niet bij zitten. De DVO-speler stierf als verdediger en werd herboren als keeper.

door **Jiry Funke**

Stel je bent een talentvolle verdediger, klopt op de deur van het eerste elftal van DVO en je raakt vervolgens zeer zwaar geblesseerd: wat doe je? Na flink wat overpeinzingen besloot Kenny Goossens (25) een paar handschoenen aan te trekken. Dan maar keepen, dacht de Sittardenaar. „Ik ben begonnen in het vierde elftal. Noodgedwongen, het liefst was ik natuurlijk gewoon veldspeler gebleven. Helaas liet mijn knie dat niet toe. Als zeventienjarige mocht ik aansluiten bij het eerste. Tijdens een trainingsweekend ging het meteen helemaal mis. Ik stapte in een kuiltje, voelde enorm veel pijn. Dit is het einde, dacht ik.”

Die aanname bleek niet ongegrond. Met een afgescheurde voorste kruisband en een versplinterde meniscus stierf zijn voetballooptaan in de wieg. „Ik heb er menig traantje om gelaten”, bekent Goossens. „Profvoetballers kunnen met talloze uren behandelen misschien nog wel terugkomen van zo'n kwetsuur, maar voor een amateur is dat stukken complexer.”

Na twee operaties en een revalidatietraject van ruim een jaar probeerde Goossens desalniettemin zijn comeback te maken. Het werd een periode van sukkelen. De knie bleef broos en het terugkerende vocht gold als een bron van zorgen. „Het ging gewoon niet meer, het was over. Ik besloot twee jaar niets te doen. In de tussentijd zocht ik naar andere vormen van lichaamsbeweging. Waterpolo, zwemmen, wielrennen: allemaal sporten die minder belastend waren voor mijn

Kenny Goossens.

knies.”

Niet één van die sporten bleek een goed alternatief voor Goossens. „Het was gewoon geen voetbal. Ik miste het enorm. Het spel op zich maar zeker ook het met de jongens op het veld staan; het teamgevoel. ‘Dan ga ik toch gewoon keepen’, schoot het door mijn hoofd.”

Goossens bleek zowaar te beschikken over de nodige aanleg. In een tijdsbestek van vijf jaar werkte hij zich op van DVO 4 naar een vaste plek in de hoofdmacht. „Ik heb veel aan de keeperstrainingen gehad. Daar ben ik meteen mee begonnen en dat ging al snel vrij goed. Met een portie wilskracht en wat training kun je het ver schoppen. Ik vond het ook leuk om te doen, heb zelden een sessie overgeslagen.”

Onder de lat van DVO kwam de vervloekte knie eindelijk tot rust. „Ik heb tot op de dag van vandaag eigenlijk geen problemen meer gehad. Heel sporadisch zit er nog vocht in, maar als ik dan meteen ga koelen, trekt dat weer weg. Stiekem denk ik er nog weleens over na om weer te gaan voetballen. Buiten de zestien is het voetbal overduidelijk nog een stuk leuker. Uit zelfbescherming druk ik die gedachten meteen weer weg. De teleurstelling zou te groot zijn als het opnieuw misgaat. Bovendien geven mijn prestaties als keeper me genoeg voldoening. Het gaat prima en ik heb dit seizoen al drie penalties gepakt, waaronder een tje in de stadsderby tegen Sittard (1-0 winst, red). Een fantastisch gevoel, ik kon niet meer stuk bij mijn teamgenoten. Achteraf ben ik heel erg blij dat ik ben gaan keepen. Ik kan nu eindelijk eens berusten in mijn lot.”